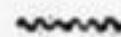

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

εἰς τὸν γέμους ΣΤΕΦΑΝΟΥ Κ. καὶ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ Π.

Δικαιοτράστηκεν

Ἐγείρομαι εἰς πρόποσιν. Ἄν καὶ ποτὲ μὴ πίνων,
οὐχ ἥττον δύνως πρόθυμος λαμβάνω τὸ ποτήριον.
Ἐν αἰσθημα κυκλοφορεῖ ἐντός μου μεθυστήριον.
Θερμαίνει τὴν καρδίαν μου χαρὰ ὑπὲρ τὸν οἶνον.

Τοῖς νεονύμφοις φέρομεν εὐχῶν ἔκατομμύριον,
ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων τῶν γηίνων,
καὶ ἔρωτα ἀγήρατον, τὸ πρῶτον ἐξ ἔκείνων,
πρὸς δὲ οὐδέν εστι χρυσὸς, ἀδάμας καὶ ἀργύριον.

Εὔδαιμων νύμφη! Πάντοτε εὔδαιμων, καθὼς ἥτον
ὅτε εἰς τὴν κοσμοῦσάν την στεφάνην τῶν χαρίτων
προσέθηκε τὸν Στέφανον τῆς εὐγενοῦς ζωῆς της!

Εὔδαιμων πῶς ἀπήντησεν ἐπίσης ὁ νυμφίος
τὴν Δέσποιναν τοῦ βίου του· καὶ δῆλος των ὁ βίος
ἔσται χαρὰ εὐήλιος, ἔρως θερμὸς καὶ πίστις.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Ὕπὸ τὰς λεύκας τὰς πυκνὰς, ὅπου μυρίζει θύμος,
ἐντὸς κελλίων σκοτεινῶν, ἀλλ’ ὅχι ἀκαθάρτων,
ἐζήσαμεν μὲν μὲ τυρὸν ἔηρὸν καὶ μαῦρον ἄρτον,
ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, ἐζήσαμεν εὐθύμως.

